

El Vèn(t) de Tramontana e l Sól

I se zinzegava n dì el Vèn(t) de Tramontana e l Sól, ùn co la sbògia d'èser pù fòr(t) de quél altro, ma n bèl momént i à vist en clòmer che pasava, che vegniva n vèrs de lóri, enbacucà nd en gabàn. I dòi sbegotéri i s' à metudi d'acòrdi che l pù fòrt sarìa stà quél che l gabàn el ghe lo féva cavàr de sò pòsta al clòmer.

El Vèn(t) de Tramontana l' à scomenzià a sofiàr cóme l ghirlo, ma pù che l sofiava, pù l clòmer el se strengéva l gabàn, fintàn(t) che ala fin el pòro Vènt l' à cognèst darse paze dal sò propòsit. El Sól, alóra, el s' è palesà n mèz al cé, e nt en àtimo l clòmer, par el calt, l' à cognès(t) cavàrselo fòr de sò pòsta, l gabàn. E l Vèn(t) fré(t) de Tramontana l' à cognès(t) darghe resón al Sól e dirghe che l' èra élo el pù fòrt.

T' èla piasuda sta storièla? Contàrtela n'altra vòlta?